

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9347 af 05/12/2003 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse C-45-03 om hjælpemiddel - barn - kørekort - forælder - samvær - bil

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3000027-03

Ankestyrelsens principafgørelse C-45-03 om hjælpemiddel - barn - kørekort - forælder - samvær - bil

Resume:

Det var ikke udelukket, at der i ganske særlige tilfælde kunne ydes tilskud til kørekort til en forælder, der i forbindelse med samvær med et barn, der var bevilget en hjælpemiddelbil, varetog et væsentligt kørselsbehov, selvom barnets øvrige kørselsbehov blev varetaget af den forælder, som barnet boede hos.

I den konkrete sag var der bevilget hjælpemiddelbil til en dreng, der var gangbesværet og brugte kørestol samt andre ganghjælpemidler. Drengen boede hos sin mor. Faderen havde samvær med drengen hver anden weekend, en hverdag ugentligt samt i ferier og visse andre tilfælde.

Der kunne efter en konkret vurdering bevilges tilskud til kørekort til faderen, så sønnens behov for transport under samværet, herunder behovet for at kunne medbringe forskellige hjælpemidler, kunne ske ved kørsel i hjælpemiddelbilen, der dermed kunne dække drengens totale kørselsbehov.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 764 af 26. august 2003 - § 99, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 114, stk. 3

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 52 af 5. marts 1998 om støtte til hjælpemidler, biler, boligindretning m.v. (Lov om social service) - pkt. 99-100

Sagsfremstilling:

Der var bevilget hjælpemiddelbil efter servicelovens § 99 til en nu 10-årig dreng, der var gangbesværet. Drengen brugte rollator ved gangstrækninger over 50-100 meter og kørestol/minicrosser ved længere strækninger. Han brugte desuden cykel med støttehjul.

Forældrene var skilt og drengen boede hos sin mor. Faderen, der havde del i forældremyndigheden, boede ca. 30 km. væk. Han havde samvær med drengen hver anden weekend, en hverdag om ugen samt i ferier mv. Faderen havde ikke kørekort, og transporten i forbindelse med samværet foregik med taxa, hvor offentlige transportmidler ikke kunne anvendes.

Amtskommunen gav afslag på tilskud til kørekort efter bekendtgørelsens § 10, stk. 1, 2. pkt. blandt andet under henvisning til, at drengens daglige kørselsbehov var løst ved bil ført af moderen, som han havde adresse hos. Det forhold, at der var behov for transport to weekender månedligt, en dag ugentligt og i ferier, skønnedes ikke at være en del af det daglige kørselsbehov.

Faderen klagede over amtskommunens afgørelse til det sociale nævn. Faderen anførte blandt andet, at der var 1,5 km til bussen, og at det var meget besværligt at transportere både barn, rollator, kørestol og diverse tasker med bussen. Faderen havde opgjort det seneste års samvær med sønnen til mellem 10 og 16 døgn om måneden.

Nævnet stadfæstede afgørelsen om, at faderen ikke havde ret til tilskud til kørekort. Nævnet henviste blandt andet til, at transportbehovet i forbindelse med samværet efter det oplyste var dækket ved taxabevilling. Nævnet oplyste i øvrigt, at hvis faderen selv finansierede et kørekort, skulle bilen følge sønnen, således at han havde ret til at få bilen med i forbindelse med besøg hos faderen.

Faderen klagede over nævnets afgørelse, idet han blandt andet anførte, at der var en taxabevilling på 15.000 kr. årligt, men at der snarere blev brugt 25.000 kr., hvilket han fandt var et meget stort beløb i forhold til udgifterne ved et kørekort.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af spørgsmålet om, hvorvidt der efter bilbekendtgørelsen er hjemmel til at bevilge tilskud til kørekort til en fraskilt/fraflyttet forælder, således at et barn ved samvær kan transporteres i en allerede bevilget handicapbil, jf. servicelovens § 99.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at faderen efter en konkret og individuel vurdering var berettiget til tilskud til kørekort, således at han i forbindelse med samvær kunne varetage sønnens behov for transport, herunder behovet for at medbringe forskellige hjælpemidler, ved kørsel i sønnens hjælpemiddelbil.

Ankestyrelsen lagde til grund, at der var fælles forældremyndighed over sønnen, som faderen havde samvær med hver anden weekend, en hverdag om ugen samt i ferier og visse andre tilfælde.

Ankestyrelsen henviste herefter til bekendtgørelsens § 10, stk. 1, 2. pkt., hvorefter der kan ydes tilskud til kørekort til en person, der godkendes som chauffør for en person under 18 år, der opfylder betingelserne for støtte til køb af bil.

Ifølge pkt. 100 i Socialministeriets vejledning nr. 52 af 5. marts 1998 om støtte til hjælpemidler, biler, boligindretning mv., ydes tilskuddet til kørekort til den person, der varetager den væsentligste del af kørslen for barnet. Der kan ydes tilskud, selvom en anden person i husstanden har kørekort. Det fremgår videre, at der kun kan ydes tilskud til køreundervisning til en person i forbindelse med bevilling af bilstøtte. Opstår der senere ændringer i barnets familiemæssige forhold, der medfører behov for kørekort til en anden af barnets pårørende, kan køreundervisning betales.

Ankestyrelsen fandt ikke, at det forhold, at faderen var flyttet fra moderen, var en sådan ændring i de familiemæssige forhold, at det kunne medføre tilskud til kørekort, da moderen fortsat varetog den væsentligste del af sønnens kørselsbehov.

Ankestyrelsen fandt imidlertid, at det ikke var udelukket, at der i ganske særlige tilfælde kunne være tale om, at en forælder i forbindelse med samvær varetog kørsel i et sådant omfang, at der efter en konkret og individuel vurdering ville kunne ydes tilskud til kørekort til pågældende, selvom den forælder, som barnet boede hos, varetog den væsentligste del af kørslen.

Ud fra det oplyste om omfanget af samværet med sønnen og hans behov for kørsel i den forbindelse, fandt Ankestyrelsen, at kørselsbehovet bedst og mest hensigtsmæssigt kunne dækkes ved kørsel i den bil, hvortil sønnen havde fået støtte efter servicelovens § 99.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at sønnens daglige kørselsbehov varetoges af moderen, som han boede hos, men at der var et væsentligt behov for kørsel i forbindelse med samværet, herunder at der var behov for at kunne medbringe forskellige hjælpemidler.

Ankestyrelsen lagde desuden vægt på bekendtgørelsens § 11, stk. 1, nr. 6, hvorefter bilen i videst muligt omfang skal anvendes til at dække det totale kørselsbehov for personen, der har modtaget støtte.

Ankestyrelsen lagde herudover vægt på kompensationsprincippet, som er et centralt princip i forhold til personer med nedsat funktionsevne, og som medfører, at personer med nedsat funktionsevne i videst muligt omfang kompenseres for følgerne af den nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen ændrede således nævnets afgørelse.